

Ἡ δὲ Λουίζα, κολακευθεῖσα, ψιθυρίζει :

— Δὲν εἰκθεύω, ἀληθῶς, τί εὐρίθκει ὁ μίθτερ Κίρκε τόθον ὠραίον . . .

— Ναί, ναί, κορη μου . . . Εἶσαι πρώτης δυνάμεως . . . Ἡ θέσις σου θὰ ἦτο εἰς τὸ Grand opéra ! . . .

— ὦ! μίθτερ Κίρκε ! . . .

Ἡ ἐσπέρα διέρχεται ἐν μέσῳ τῶν οἰκογενειακῶν τούτων ἡδονῶν. Βραδέως δέ, ὑπὸ τὸ θάλπος τῆς ἐστίας, ὑπὸ τὴν ἐπιροὴν ἐπανελημμένων grogs μετὰ ρομίου καὶ λεμονίων, ὁ ὕπνος κατέρχεται ἐπὶ τῶν βλεφάρων τοῦ μίστερ Κίρκε. Ὁ εὐτυχὴς ἔμπορος ἀποκοιμᾶται ἐν σιγηλῷ μειδιάματι, τὴν καρδίαν ἔχων ἐλαφρὰν. Δὲν χρεωστεῖ ὁβολὸν εἰς οὐδένα, τὰ βερνίκιά του πωλοῦνται ἀφθόνως, ὁ βίος ὑπόσχεται αὐτῷ πολλὰ ἔτη ὑγείας καὶ εὐδαιμονίας, ἡ δὲ γηραιὰ Ἀγγλία θὰ ἐξακολουθήσῃ παρέχουσα αὐτῷ τὰς ζωσὰς γελοιογραφίας, αἵτινες διδούσιν αὐτῷ τὰς ἀδολωτέρας, τὰς αὐλωτέρας τῶν ἡδονῶν, τὰς αἰσθητικὰς ἡδονὰς !

ΠΩΣ ΑΠΟΚΤΑΤΑΙ ΕΝ ΑΓΑΛΜΑ

Ἐκ τοῦ Almanach Astrologique τοῦ ἔτους τούτου, ἱερανίζομεθα τὰ ἐξῆς λίαν περίεργα, πρὸς γνῶσιν τῶν ἀρμοδίων :

αἶνε ἀληθὴς ἐπιστήμη τὸ νὰ δύναται τις νὰ ἐκτιμᾷ καὶ νὰ ἀγοράζῃ ἀρχαῖα ἀγάλματα. Ὡς ἐκ τούτου, οἱ ἀναγνώσται ἡμῶν μετ' εὐχαριστήσεως θὰ ἀναγνώσωσι τὸ ἐπόμενον ἀνέκδοτον, ἀπολύτως αὐθεντικόν, — καὶ ἐν τῷ Λούβρῳ ἀκόμη ἐβεβαίωσαν τὸ ἀληθὲς αὐτοῦ — ἀφορῶν εἰς ἓν ἐκ τῶν χαριεστέρων ἀντικειμένων τοῦ ἀρχαιολογικοῦ Μουσείου.

Πρὸ πέντε ἢ ἑξ ἑτῶν, εἰς χωρικὸς εἰς τὰ Πατήσια, ἀκάπτων τὸν ἄγρον αὐτοῦ, εὗρεν ἀγάλμα μαρμαρίνον τὸ πρῶτον κίνημα τοῦ χωρικοῦ ἐν τῇ περιστάσει ταύτῃ ἦτο, νὰ κρύψῃ τὸ εὐρημά του. Ὁ ἐλληνικὸς νόμος, ὅπως καὶ ὁ ἰταλικὸς, ἀπαγορεύει τὴν ἐξαγωγήν τῶν ἀρχαιοτήτων. Ἐν τούτοις, τὸ τοιοῦτο δὲν ἐμποδίζει τοὺς ξένους νὰ εἶνε οἱ καλλίτεροι ἀγορασταί· ἀλλὰ, ὅπως διαπραγματευθῇ τις μετ' αὐτῶν, ὀφείλει νὰ τοὺς βοηθήσῃ νὰ ἐξαπατήσωσι τὸ τελωνεῖον ὅπως ἐξχθῇ τὸ ἀγορασθὲν ἀντικείμενον ἐκ τοῦ βασιλείου. Τὸ καλλίτερον λοιπὸν εἶνε, νὰ ἐνεργήσῃ τις ἐν τῷ κρυπτῷ. Ὁ χωρικὸς μας, μαθὼν ὅτι ὁ πρεσβευτὴς τῆς Γαλλίας ἡγάπα τὰς ἀρχαιότητας, τῷ προσήνεγκε τὸ εὐρημά του ἀντὶ δωδεκακισχιλίων φράγκων.

Ὁ γάλλος πρεσβευτὴς — καὶ ἦτο τότε ὁ κ. δὲ Μουῆ — εἶνε ὁ μᾶλλον διακεκριμένος λόγιος τοῦ διπλωματικοῦ σώματος. Ἡθέλησε νὰ ἴδῃ τὸ ἀγαλμα. Ἐπεχείρησε μίαν ἐσπέραν ἕνα περίπατον μέχρι τῶν Πατησίων καὶ εἰσῆλθεν εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ χωρικοῦ. Οὗτος, ἀφῆρεσε τὰ φρύγανα δι' ὧν τὸ εἶχε κεκαλυμμένον, καὶ ὁ πρεσβευτὴς εὗρεθ' ἐνώπιον ἔργου χαριτωμένου, ἀνήκοντος εἰς τὴν τετάρτην ἐκατονταε-

τηρίδα πρὸ Χριστοῦ, καὶ ἀγοραίας ἀξίας πολὺ ἀνωτέρας τῆς τιμῆς, ἣν ὁ χωρικὸς ἐζήτη.

Ἐτληγράφησεν εἰς Παρισίους διὰ ν' ἀναγγεῖλῃ τὴν γενομένην αὐτῷ προσφορὰν. Ἦγ' οὐκ ἀπορίᾳ τῆς ἀξίας τοῦ ἀγάλματος. Εἶχον ἐμπιστοσύνην εἰς τὴν καλλαισθησίαν του, καὶ τῷ ἐπέτρεψαν νὰ προβῇ εἰς τὴν ἀγοράν.

Ἐπειδὴ δὲν ἀρμόζει εἰς πρεσβευτὴν νὰ παραβιάζῃ τοὺς νόμους μιᾶς χώρας, παρ' ἣ διατελεῖ πεπιστευμένος, ὁ Γάλλος ἀντιπρόσωπος ἠρέσθη νὰ εἰδοποιήσῃ τὸν χωρικόν, ὅτι, ἐὰν τὴν δεῖνα ἡμέραν καὶ τὴν δεῖνα ὥραν, κατ' ὁρμὴν νὰ εὗρεθῇ κατὰ τύχην ἐν τινὶ ὄρμῳ ἀπέναντι τῆς Σαλαμῖνος, μαζὶ μὲ τὸ ἀγαλμα του, ἡ ἀτμάκατος ἐνὸς γαλλικοῦ πολεμικοῦ, σταθμεύοντος ἐν Πειραιεῖ, θὰ προσήγγιζε, παντοτε κατὰ τύχην, εἰς τὸν ἐν λόγῳ ὄρμον· καὶ εἰς ἀνθρώπος ἐπιβαίνων αὐτῆς, θὰ τῷ ἐμέτρει 12,000 φράγκων καὶ θὰ ἐλάμβανε τὸ ἀγαλμα. Ὁ πρεσβευτὴς δὲν ἠθέλει ν' ἀναμιχθῇ εἰς τίποτε, καὶ ἐκ τῶν προτέρων ἀπέπλυνε τὰς χεῖρας διὰ πᾶν συμβησόμενον.

Ὁ χωρικὸς κατὰ τὴν ρηθεῖσαν ὥραν ἦλθεν εἰς τὸν ὄρμον μὲ ἓν κάρρον φορτωμένον λάχανα. Οὐδεὶς ὑπῆρχεν ἐκεῖ δυνάμενος νὰ ματαιώσῃ τὴν συμφωνίαν. Τὰ δωδεκακισχίλια φράγκα παρεδόθησαν εἰς χεῖρας τοῦ χωρικοῦ, ὅστις παρέδωκε τὸ ἀγαλμα εἰς τοὺς ἐπὶ τῆς ἀτμάκατος, καὶ ἤδη δύναται τις νὰ τὸ θαυμάσῃ ἐν τῷ Λούβρῳ, εἰς τὴν αἶθουσαν τῆς Ἀφροδίτης τῆς Μήλου, ἐνθα ἐτέθη, φέρον τὴν μετριόφρονα ἐπωνυμίαν Ἀ θ η ν α ἰ α ν ε ἄ ν ι ε s.

Θὰ εἰπῇτε : Ἰδοὺ μία ὠραία ἱστορία, καὶ θὰ ἦτο εὐτύχημα ἐὰν ἀνευθεύτο συχνά. Οἱ Ἀγγ'οὶ καὶ οἱ Γερμανοὶ εἰσὶ πραγματικῶς εἰς θέσιν νὰ τὴν ἀνανεύωσιν ἐκάστοτε, παρουσιαζομένης περιστασεως. Τὸ Βρεττανικὸν μουσεῖον καὶ τὸ μουσεῖον τοῦ Βερολίνου, εἴτε διὰ τῶν ὁδοιπορούντων ἐπιστατῶν αὐτῶν, εἴτε διὰ τῶν διευθυντῶν τῶν ἐν Ἀθήναις καὶ ἐν Ρώμῃ ἀρχαιολογικῶν σχολῶν τιν, ἔχοντα εἰς τὴν διάθεσιν τῶν ἱκανὰ ποσὰ δι' ἀγοράς τοῦ εἶδους τούτου, δύνανται ν' ἀποκτώσιν ἀριστουργήματα, ἀμα ὠβεβαιωθῇ ἡ ἀναγκάλυψις των. Ἐν Γαλλίᾳ, ἐδέχθη νὰ εὗρεθῇ εἰς πρεσβευτὴς φιλόμουτος καὶ εἰς ὑπουργὸς ἔχων ἐμπιστοσύνην εἰς αὐτόν, δηλαδὴ μία τυχαία σύμπτωσις, ἥτις ποτὲ δὲν δύναται νὰ ἀνανεωθῇ, ὥστε τὸ Λούβρον ν' ἀποκτήσῃ μίαν ἀρχαιότητα ἀξίαν λόγου.»

ΠΑΓΚΟΣΜΙΟΣ ΗΧΩ

Ὁ πρῶτος ἀνακάλυψις τὴν Ἀμερικὴν. — Κοινὰ χαρακτηριστικὰ κακούργων. — Αἰπλὴ αὐτοκτονία. — Αὐτὴν ἔργα τοῦ Ρισπέν.

Ὡς νὰ μὴ ἦρκει εἰς τὸν ἀτυχῆ Χριστόφορον Κολόμβον, ὅτι ἡ ἀνακάλυψις αὐτοῦ συνεδέθη μετὰ τὸ ὄνομα ἄλλου, τοῦ Ἀμερικού, ἰδοὺ σήμερον καὶ οἱ Ἀμερικανοὶ προσπαθοῦντες ἐτι μᾶλλον νὰ ταπεινώσω-

ην αὐτόν. Κατὰ τὸ προσεχές ἔτος 1889 μέλλει νὰ τελεσθῇ ἐν Ἠνωμέναις Πολιτείαις ἡ ἐορτὴ ἐπὶ τῇ ἱκατονταετηρίδι τῆς συστάσεως τοῦ κράτους, οἱ δὲ Ἀμερικανοὶ προκηρύττουσιν ἀπὸ τοῦδε, ὅτι κατὰ τὴν ἡμέραν τῆς τελετῆς θὰ ἐορτασθῇ καὶ ἡ μνήμη τοῦ πρώτου Ἰσλανδοῦ θαλασσοπόρου Ἐρικσῶνος, ὅστις πρῶτος, κατὰ τὸν δέκατον αἰῶνα ἀνεκάλυψε τὴν Ἀμερικὴν, ἀφήσας καὶ μνημεῖα, ἅτινα ὁ Κολόμβος εὗρων, ὅτε τῷ 1447 μετέβη εἰς Ἰσλανδίαν, συνέλαβε καὶ αὐτὸς τὴν ἰδέαν του.

Ὑπάρχει μάλιστα καὶ τις πολίτης ἐν Βοστώνῃ, ὃς γράφουσι τὰ Ἀμερικανικὰ φύλλα, συλλέγων παρὰ τῶν Ἐρικσωνιστῶν σημαντικὰ ποσά, ἵνα δι' αὐτῶν προμηθευθῶσιν ὅλα τὰ μνημεῖα τὰ ἱκανὰ νὰ υποστηρίξωσι τὰς περὶ τοῦ Ἐρικσῶνος πεποιθήσεις των.

Ὁ διάσημος ἱατρός Λομπρόζος, οὗτινος ἡ μελέτη ἡ πραγματευομένη περὶ τῶν ἐκ φύσεως κακούργων ἐδημοσιεύθη ἄλλοτε ἐν τῇ «Ἀκροπόλει», διαβιβάζει πρὸς τὸν σοφὸν Ἰταλὸν Μολλεσχότ δι' ἐπιστολῆς του τὰς κατωτέρω παρατηρήσεις του, ἃς ἔκαμεν ἐπὶ τῶν φωτογραφιῶν διαφόρων κακούργων.

«Ἐξ κρανία δολοφόνων καὶ ἑτερα ἐξ διασήμεων κλεπτῶν μοὶ παρέσχον δύο τύπους προφανῶς ὁμοίους πρὸς ἀλλήλους καὶ χαρακτηρίζοντας τὸν κακούργον, ἐν μέρει δὲ καὶ τὸν ἄγριον ἄνθρωπον. Τὰ κοινὰ των χαρακτηριστικὰ εἰσὶν: ρυτίδες ἐπὶ τοῦ μετώπου λίαν καταφανεῖς, ζυγώματα καὶ σιαγάνες ὑπερμέτρως ἐξέχοντα, κοιλώματα τῶν ὀφθαλμῶν μεγάλα καὶ πολὺ ἀπ' ἀλλήλων ἀπέχοντα καὶ ἀσυμμετρία καθ' ὅλην τὴν μορφήν. Ἑτέρα ἐξ κρανία κοινῶν κλεπτῶν καὶ ἀγυρτῶν μοὶ παρέσχον τὰ αὐτὰ χαρακτηριστικὰ, ὅλιγώτερον μὲν καταφανῆ πρὸς τὰ τῶν ἄλλων, ἀλλ' εἰς ἄκρον ὁμοιάζοντα.

Καὶ ἐπὶ τῶν 18 λοιπῶν κρανίων τούτων τὰ αὐτὰ χαρακτηριστικὰ ἐπικρατοῦσι, πρὸς τούτοις δὲ καὶ παραδοξὸς τις ὁμοιότης μεταξὺ ὧν αὐτῶν, ἣν ἀποδίδω εἰς τὴν ἀσυμμετρίαν τῆς μορφῆς καὶ τὴν ἀπόστασιν τῶν ὀφθαλμῶν.»

Πλὴν ἡμῶν ἔχουσιν, ἐννοεῖται, καὶ οἱ Παρίσιοι τοὺς αὐτοκτονοῦντάς των, καὶ ἰδοὺ μισθιδιπλῆ αὐτοκτονία συμβᾶσα πρὸ τινος ἐν Παρίσιος διὰ λόγους τρυφερούς.

Νεαρὸς γραφεὺς εἰκοσιδύο ἑτῶν, Ἐμίλιος Ρ. καλούμενος, μετέβη ἀπὸ τινων ἡμερῶν ἀπὸ τῆς ἐπαρχίας του Nogent sur-Seine εἰς Παρίσιους μετὰ τῆς ἐρωμένης του, νεάνιδος ὁμηλικῆς πρὸς αὐτόν, ἣν εἶχεν ἀποπλανήσει, καὶ κατέλυσαν ἀμφότεροι ἐν τινι ξενοδοχείῳ τῆς ὁδοῦ Μέσλαιῦ.

Τὴν ἐπαύριον ἐφ' ἱκανὴν ὥραν δὲν ἐφαίνοντο, ἐπὶ τέλους δὲ ὁ ξενοδόχος, ἀνησυχῶν, ἀνήλθεν εἰς τὸν θάλαμον καὶ ἀνοίξας δι' ἐργαλείου τὴν κλειστὴν

ἑσώθεν θύραν, εὗρε τοὺς δύο νέους ἐξηπλωμένους χαμαὶ νεκροὺς. Εἶχον αὐτοκτονήσει, κενώσαντες φιάλην πρωσσικοῦ ὀξέος.

Ἐν ἐπιστολῇ κειμένη ἐπὶ τῆς τραπέζης ὁ Ρ. ἀνήγγελε τὴν πρᾶξιν του, παρακαλῶν συνάμα τὴν ἀστυνομίαν νὰ καταστήσῃ ταύτην γνωστὴν εἰς τοὺς γονεῖς των.

Καί, ἐὰν ὅχι ἄλλο τι, οἱ δύο οὗτοι ρωμαντικοὶ αὐτοκτόνοι ἔχουσι τοὐλάχιστον ἀνταμφισβητήτως τὰ προσόντα ὅπως κηδευθῶσι μεθ' ὧν τῶν ἐκκλησιαστικῶν τύπων.

Ὁ Ἰωάννης Ρισσπέν, ὁ γνωστὸς ποιητὴς τοῦ Νένα Σαχίθ καὶ τῶν βλασφημιῶν, ἐπλούτησε κατ' αὐτὰς τὴν ἐλαφρὴν γαλλικὴν φιλολογίαν διὰ δύο νέων καὶ λίαν ἀξίων λόγου ἔργων, τῆς Καισαρίνας, μυθιστορήματος δημοσιευθέντος τὸ πρῶτον ἐν τῇ «Νέα Ἐπιθεωρήσει», καὶ τοῦ Πειρατοῦ, κωμωδίας τριπράκτου, ἐχούσης ὑποθεσιν θαλασσινήν. Ὅτι πρὸ πάντων καθιστᾷ θαυμάσιον τὸ τελευταῖον ἔργον, οὗτινος ἄλλως τε ἡ ὑπόθεσις εἶνε ἀπλουστάτη καὶ λίαν ἀρχαϊκὴ, εἶνε ὅτι δύναται τοῦτο νὰ θεωρηθῇ ὡς τὸ πρῶτον θαλασσινῆς ὑποθέσεως δραματικὸν ἔργον τὸ δυνάμενον νὰ ὀνομασθῇ ὑπὸ τὴν ἐποψὴν ταύτην τέλειον. Τὸ ἔργον, πράγματι ὅζει, ἵνα εἰπωμεν οὕτω, θαλάσσης, καὶ ἡ φυσικότης ἐν αὐτῷ εἶνε ἐκτακτός. Τοῦτο δὲ εἶνε ἐπόμενον, ἀφοῦ ὁ ποιητὴς αὐτοῦ διῆλθε χειμῶνας ὅλους ἐν μέσῳ τοῦ πελαγους, συνεβίωσε μετὰ τῶν ναυτῶν, ἀκοιμήσας καὶ αὐτὸς τὸ ἐπαγγελμά των, ἐτραγώδησε καὶ ἐβλασφήμησε μετ' αὐτῶν, ἐτραγῶνησε τὴν χεῖρα του ἐπὶ τῶν σχοινίων καὶ ἀλύσεων τῶν πλοίων, εἶδε ἰδίους ὁμμασι τόσους ἀφανεῖς ἡρώισμους καὶ ἡσθάνθη πλείοτερον παντός ἄλλου τὰς συγκινήσεις, ἃς παρέχει ἡ θάλασσα, λύπας δι' ἀποχωρισμούς, χαρὰν δι' ἀπροσδόκητον ἐπάνοδον καὶ προσδοκίας διακωλυομένας. Ὅλα ταῦτα ἐπειράθη νὰ τὰ ἀπεικονίσῃ ἐν τῷ λαμπρῷ τούτῳ ἔργῳ. Κ.

ΔΙΔΑΚΤΙΚΗ ΠΕΡΙΗΓΗΣΙΣ

(Φαιδρὰ ἀφήγησις)

(Συνέχεια)

Περιγράφων περίπατόν του τινὰ εἰς τοὺς δημοσίους κήπους, εἶν ἀφήσει νὰ διαφύγῃ ἐκ τῆς γραφίδος του ἡ συμπλήρωσις αὕτη: «μετὰ τὸ σιγᾶρον μου εἰς τὰ χεῖλη...»

Κατωτέρω δὲ, ὅπως προξενήσῃ φαιδρότητα εἰς τὴν ὥραιαν ξενόδοχον του, ἔγραψεν:

«Τὴν πρώτην ἡμέραν ἐπρογευματίσαμεν εἰς τὸ Ρεμπεικίον, διὰ τὸ γαῦμα ὅμως μετέβημεν εἰς τὴν Ἀννέταν, εἴθα ἀπολαύει τις ἀρίστην τροφήν καὶ μαγευτικὴν θέαν».

Ἐταῦθα θεωροῦμεν ἐπιβαλλόμενον ἡμῖν καθήκον νὰ δώσωμεν ἐξηγήσεις τινὰς εἰς τὸν ἀναγνώστην.